

Paisatge per després de la batalla

Ningú no dona res per tancat, però ja s'ha convertit en un dels temes estrella de la campanya. Pactar o no pactar –i amb qui–, aquesta és la qüestió. Els candidats en parlen amb prudència per evitar fuites de vot. Per als partits majoritaris, ensenyar el soci pot significar perdre vots, o revaloritzar massa, i massa aviat, el paper que pot tenir en un futur immediat un rival electoral. Els altres candidats, els que aspiren a fer de frontissa, tampoc no volen parlar gaire de les seves preferències per evitar les temibles fuites del vot útil, que traspalsen les urnes. Però tothom sap que a Barcelona, després del 28 de maig, hi haurà pactes. L'aritmètica electoral així ho anuncia.

Pasqual Maragall i Miquel Roca són els qui tenen d'entrada la millor posició a la graella de sortida per arribar a governar la ciutat. Però per a governar sols i còmodament necessitarien 21 regidors dels 41 que tindrà el nou consistori, dos menys dels requerits fins ara, per pèrdua de població de Barcelona. La llei pre-

L'endemà del 28-M la batalla de Barcelona no s'haurà acabat: començarà la guerra dels pactes. Serà el moment que IC, PP i ERC pugnaran per fer-se un lloc entre els grans.

veu que, en cas que cap candidat no obtingui els regidors necessaris –21 a la ciutat de Barcelona–, serà automàticament proclamat el candidat de la llista més votada. Per tant, en primer lloc pot ser que esdevingui alcalde no pas el candidat més votat pels ciutadans, sinó aquell que hagi estructurat un pacte que li permeti de sumar 21 regidors o més. I, en segon lloc, pot ser alcalde el més votat pels ciutadans, però pot trobar-se en minoria, amb la inestabilitat que això implica. Ni CiU ni PSC no sembla que es trobin en condicions d'arribar als 21 regidors, cosa que voldria dir vèncer per KO. Mentrestant, per sota, IC, PP i ERC aspiren a treure un nombre suficient de regidors per ser determinants a l'hora de decidir qui s'endurà la vara de l'alcalde.

Pasqual Maragall ja ha parlat de pactes. Amb una estratègia calculada. Primer va explicar, com si fos una confidència, que l'estiu passat havia anat fins a la residència estival de Rafael Ribó, situada a la idíl·lica comarca pirinenca de la Cerdanya per proposar-li d'anar

junts a les municipals de Barcelona. L'alcalde actual va tornar de les muntanyes sense pacte, però no en va dir res a ningú. A les portes de la campanya, va decidir d'explicar-ho, amb el rebombori consegüent que això va provocar a la seu d'Iniciativa. Així, Eulàlia Vintró ha dirigit una bona part del seu discurs electoral a desmarcar-se de Maragall, a posar en relleu la seva opció, diferenciant-la de la socialista, tot i haver governat Barcelona en coalició. Però Maragall hi ha insistit, i ha tornat a oferir públicament a Iniciativa la reedició del pacte, aquest cop a micròfon obert i en plena recta final. El candidat del PSC ha desitjat fins i tot que la coalició IC-Els Verds tregui un bon resultat a Barcelona. Sap que els tres o quatre regidors a què aspira la federació d'esquerreres li poden ser molt necessaris.

Mentrestant, Eulàlia Vintró es dedica a no deixar-se atrapar i a desmarcar-se, provant contínuament de distanciar-se dels socialistes i advertint que no donarà cap xec en blanc a Maragall. "Som l'única esquerra que creix

Si el 28 de maig presentés un resultat electoral molt ajustat entre Roca i Maragall, els pactes postelectorals serien necessaris. I, en aquesta conjuntura, el protagonisme dels regidors d'IC, PP i ERC creixeria considerablement.

i no defrauda", adverteix Vintró, que llença un doble missatge: que Iniciativa puja i a partir d'ara haurà de comptar més, i que ella vol ser la veu d'aquells ciutadans d'esquerreres decebuts per la política socialment moderada dels socialistes —i, per tant, exercirà pressió—. De totes maneres, i malgrat aquestes escomeses electorals, Vintró sap que si amb ningú es podrà entendre l'endemà del 28 de maig, és amb Maragall. Ho ha fet sempre, i no hi ha hagut pas tants accidents durant aquesta legislatura que facin pensar en un canvi de rumb. La candidata no ho reconeix obertament, però ho accepta utilitzant una fórmula ambigua: "Nosaltres volem que s'apliqui el nostre programa, i veig difícil que ho puguem fer al costat d'una força de dretes". És més, fent història, remarca que IC mai no ha votat conjuntament amb el PP o CiU al consistori, cosa que no pot dir el PSC.

Vintró està satisfeta del balanç de l'actuació d'IC al govern de la ciutat d'aquests darrers quatre anys, i destaca, en aquest sentit, les ac-

tuacions als barris més necessitats, el creixement en un 40% dels serveis socials municipals, el compromís de l'ajuntament en la solidaritat amb el Tercer Món, i l'absència de casos de corrupció, com a principals aportacions del seu grup. Però de cara a la nova legislatura avisa que serà més exigent. Les condicions que posarà IC per donar suport Maragall segueixen els eixos programàtics verd i roig de la coalició: prioritització del transport públic, estalvi energètic, una política de sòl que permeti la construcció d'habitatges de lloguer, millora de la participació ciutadana, i dues més de destacades: la possibilitat de convocar un referèndum sobre el trànsit i l'oposició a les privatitzacions.

Miquel Roca és més reservat a l'hora de parlar de pactes. Prefereix d'esperar els resultats abans de decidir-se. Evidentment, per al candidat de CiU els equilibris poden ser més difícils. No té, com Maragall, un soci ideològicament a prop. El PP i ERC es troben, per Roca, a massa distància com per poder comptar-hi sense haver de fer gaires sacrificis. Les relacions entre l'aspirant convergent i els populars no han manifestat mai cap *feeling* especial, si bé Roca, en una entrevista que publicava la setmana passada aquest setmanari, ja advertia, referint-se a la seva relació personal amb el PP, que "no crec en el *feeling*, crec en la necessitat. Tenir bon *feeling* o mal *feeling* és secundari". En cas de no poder governar amb majoria absoluta, el candidat de CiU s'inclina per governar en solitari i buscar suports puntuals en cada matèria a acordar, tema per tema. En aquesta xarxa d'acords no exclou cap de les forces polítiques. En aquesta campanya Roca mira d'aglutinar tot el vot que no vol Maragall per alcalde, furgant més enllà del seu electorat, trucant a les portes del PP i ERC, apel·lant al vot útil. Roca vol abastar tot el vot del canvi. És per això que els candidats d'aquestes dues formacions reaccionen amb contundència i són els que mantenen un enfrontament més fort amb el candidat de la coalició nacionalista.

El dilema del PP. Enric Lacalle es mou entre dos objectius que condicionen d'una forma contradictòria el camí a seguir l'endemà de les eleccions. Si els regidors del PP són decisius per donar l'alcaldia a Maragall o a Roca, Lacalle ja ha dit que, a Barcelona, no hi tornarà a governar un alcalde socialista, però a la vegada, en una conferència de premsa al Col·legi de Periodistes, també assegurava que un acord entre CiU i el PP per governar Barcelona "no té cap possibilitat mentre continuï la persistència del suport de CiU al PSOE" a Madrid. Tot indica que per als interessos estatals del PP segurament serà més important deixar els socialistes sense l'alcaldia més im-

Pasqual Maragall
Ha ofert la renovació del pacte de govern a Iniciativa per Catalunya.

Miquel Roca
No s'ha definit obertament sobre pactes post-electorals.

Enric Lacalle
En cap cas no donarà suport a Pasqual Maragall.

Eulàlia Vintró
No abonarà cap govern municipal que sigui de dretes.

Pilar Rahola
No formaria part d'un pacte que inclogués el PP.

portant que els queda, però el fet és que Lacalle fa del suport de CiU al PSOE un dels seus cavalls de batalla, amb l'objectiu evident de contenir el seu electorat. Lacalle es presenta als mítings com l'única alternativa a l'actual equip municipal, perquè atribueix per igual a convergents i socialistes la responsabilitat de la situació present i recorda una vegada i una altra que Roca és qui ha fet més per consolidar els socialistes a Espanya. La lògica de la política espanyola és molt present en el discurs de Lacalle i la mateixa lògica marcarà la política de pactes del PP a Barcelona. El candidat popular, en la mateixa compareixença davant la premsa, ja va dir que tot acord post-electoral del seu partit serà determinat per l'estratègia general del president del PP, José María Aznar, en la seva cursa a la Moncloa. Així de clar, perquè, segons va dir en to de justificació, el futur de Barcelona i el futur d'Espanya van "enllaçats".

La possibilitat d'un pacte entre CiU i el PP és precisament un dels cavalls de batalla electoral de la candidata d'ERC. Pilar Rahola, que parteix de la base que el seu partit tornarà a tenir representació al consistori, es mostra oberta a pactar amb gairebé tothom, excepte amb el PP "per la seva actitud bel·ligerant amb Catalunya. ERC exclou tota participació en cap pacte en què participi també el PP. Això, segons la candidata, allunya les possibilitats d'un acord amb Roca i aproxima ERC a una entesa amb Maragall. Rahola creu que la fórmula ideal seria de donar suport al govern municipal des de fora, perquè és "més fàcil" de pressionar, però no descarta la coalició, i ja té preparada una llista de condicions mínimes de qualsevol acord. Són quatre: recuperar el sentit de capitalitat i catalanitat de Barcelona, reorientació de l'acció de govern municipal a la resolució dels dèficits estructurals de la ciutat (habitatge, aluminosi i metro, principalment), realització d'una política econòmica que estimuli l'eix productiu i una major democratització i descentralització de l'acció municipal. Amb aquests quatre eixos, Pilar Rahola està disposada a arribar a un "pacte català" amb CiU o a un "pacte progressista" amb el PSC, si bé s'estimaria més el segon.

Serà, doncs, la participació del dia 28 que posarà les bases de la política de pactes que començarà l'endemà. Un gran participació afavorirà les opcions majoritàries i accentuarà, en conseqüència, el bipartidisme al nou consistori. En canvi, una participació regular o baixa faria que el protagonisme de les opcions que aspiren a fer de frontissa pugés. Qualsevol dels candidats necessitarà el vot de 21 regidors per a esdevenir alcalde. Si cap no arriba a sumar aquesta xifra de regidors, serà proclamat automàticament alcalde el cap de la llista més votada.

Pere Martí